

Стара майка ся прощава съсь сынъ-атъ си

Прощавай сыно, много здравье,
Едничка рожба на свѣтъ-атъ;
Така сждбата намъ направи
Сынъ съ майка да ся разделятъ.

Това ли чяхахъ азъ отъ тебе,
Отъ какъ си още малъкъ былъ,
Та сега въ мойто старо време
Въ пжтъ дѣлакъ си ся наредилъ?

Въ страны ты чюжды ще да идешъ,
Кадѣ ти сочи свѣстѣта,
Свѣтъ-атъ и хората да видишь
И да си търсишь тамъ честѣта.

Нъ мыслишь ли ты, рожбо мила,
Че щж да имамъ азъ покой,
Кога отъ старость и безъ сила,
Любезный образъ спомня твой?

Ако да видя бура страшна
Съсь силенъ дѣждъ да завали,
То моята душа нещастна
Отъ страхъ ще скоро затрепти.

Ако трѣскавицата слушамъ
И страшенъ гърмелъ да гърми,
То азъ съ страхъ голѣмъ щж думамъ:
Ахъ, сега дѣ ли е сынъ ми?

Когато овцитѣ заблѣятъ,
Играятъ, тичатъ по поле;
Когато птичкиѣ запѣятъ
Подъ сино-ясното небе,